

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Y. G.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2015, čj. MV-109889-3/OAM-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2015, čj. 33 A 44/2015 - 36,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka, vydala dne 11. 6. 2015 rozhodnutí čj. CPR-6939/ČJ-2015-931200-SV, kterým žalobci uložila správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Důvodem správního vyhoštění bylo to, že žalobce pobýval na území České republiky bez víza či jiného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně. Krajský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Napadené rozhodnutí včetně řízení, které k jeho vydání vedlo, shledal přezkoumatelným a zákonným. Ztotožnil se se správními orgány v tom, že v případě žalobce nepředstavovalo udělení správního vyhoštění nepřiměřený zásah, který by mu znemožnil či prakticky vyloučil uskutečnění rodinného života.

[4] Žalobce (stěžovatel) v té době řádně zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem podal proti rozsudku krajského soudu blanketní kasační stížnost.

[5] Následně, dne 26. 11. 2015, bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání zástupce stěžovatele, kterým tomuto soudu sděloval, že ukončil zastupování stěžovatele.

[6] Dle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li sám stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[7] Již v rozhodnutí ze dne 10. 11. 2003, čj. 4 Azs 32/2003 - 46, Nejvyšší správní soud vyslovil, že požadavek na zastoupení stěžovatele dle § 105 odst. 2 s. ř. s. se vztahuje na celé řízení o kasační stížnosti. (Všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz.)

[8] Aby byl výše uvedený požadavek zákona naplněn a zároveň mohla být kasační stížnost doplněna, Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 30. 11. 2015, čj. 8 Azs 163/2015 - 19, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení daného usnesení prokázal splnění požadavku dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Současně jej poučil o důsledcích nevyhovění výzvě.

[9] Stěžovatel nebyl na jím uváděné adrese zastižen, proto byla dne 7. 12. 2015 zasluka s výzvou vložena do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky. Stěžovatel na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nereagoval a neučinil tak ani do dne vydání tohoto usnesení.

[10] Povinné zastoupení stěžovatele advokátem v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu je zvláštní podmínkou řízení o kasační stížnosti, jejíž nedostatek lze odstranit, ale bez jejíhož splnění nelze vydat rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel neprokázal, že by měl vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie, neprokázal, že by udělil plnou moc advokátovi a nevyužil ani možnosti požádat soud o ustanovení zástupce. Ani přes výzvu soudu tak stěžovatel neodstranil nedostatek podmínky řízení, který brání věcnému projednání kasační stížnosti.

[11] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Dle § 60 odst. 3 s. ř. s. platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. ledna 2016

JUDr. Michal Mazanec

předseda senátu